

Calea spre unitate

31 mai 2008

Donald K. Short

În fiecare epocă a istoriei pământești, confederațiile politice sau economice au alergat după mirajul utopic al unității. Doar adevărul, așa cum este el în Isus, matur și deplin dezvoltat, va aduce vreodată adevărata “unitate a credinței” (Efeseni 4,13). Diplomația și procedurile care proslăvesc negocierea și compromisul ca soluție la agitația omenirii descalifică total o evanghelie care nu cunoaște compromis și nu este negociabilă.

În evanghelie se află plinătăți care ne vor ridica deasupra agitației și confuziei omenirii căzute. Doar înțelegând adevărul pot să se rupă legăturile mortale ale naturii noastre umane, să putem crește “ca să ajungem la Cel ce este Capul” (versetul 15). Vom vedea așa cum a văzut El, vom gândi așa cum a gândit El, vom crede așa cum a crezut El. Dumnezeu nu va emite nicidecum un decret divin, care să ducă omenirea în împărăție cum se duc vitele la păscut. Ori discernem calea în mod inteligent, ori nu o vom găsi niciodată.

Revărsarea Duhului adevărului în ploaia târzie va cădea la fel ca ploaia timpurie. Ucenicii nu s-au trezit într-o dimineață cu personalități noi și cu puteri harismatice. Revărsarea Duhului Sfânt nu a fost declanșată de apăsarea pe un buton ceresc. Ea a început pe un drum de țară spre un sat obscur la câțiva kilometri de Ierusalim.

Doi ucenici cu iluziile pierdute, sperând poate să scape de batjocura și insultele din oraș, se îndreptau, la apus de soare, spre Emaus. Cu toate speranțele spulberate, Scriptura ne spune că “vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase” (Luca 24,14). Deși teribil de dezamăgiți, ei erau conștienți de istoria lor și nutreau o rază de speranță, care a fost răsplătită când “Isus s-a apropiat de ei și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască. El le-a zis: 'Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?' Drept răspuns, unul dintre ei, numit Cleopa, I-a zis: “Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?” (versetele 15-18)

Nu le venea să creadă. Cum se putea ca cineva să nu știe ce s-a întâmplat în Ierusalim? Dar Isus nu a putut să le dea jos vâlul de pe ochi, tot așa cum fulgerele și tunetele de pe Sinai nu au putut să scrie legea în inimile evreilor. Doar alifia înțelegerii spirituale le-ar fi permis să vadă că El este esența întregului adevăr.

Dar Isus nu i-a uluit cu strălucire și fascinație cerească. Prin cuvinte triste, dar pătrunzătoare, El le-a spus: “O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia să sufere Hristos aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (versetele 25-27). Dacă Învățătorul ar păși în mijlocul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea astăzi, ar fi muștrarea Lui mai puțin severă? Nu ne-ar spune El că înțelegerea noastră este complet nepotrivită?

Pe când le deschidea înțelegerea, interesul lor a crescut și L-au rugat să rămână peste noapte cu ei. “Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut” (versetele 30,31). Viziunea lor a fost desăvârșită doar atunci când El a binecuvântat și a frânt pâinea. Cu pâinea în mână, ochii lor au fost deschiși, iar în mod spiritual urmau să bea “sângele Său” și să fie hrăniți cu înțelepciune cerească. Hrana fizică era mai puțin importantă. “Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt Duh și Viață” (Ioan 6,63).

Acum nu mai avea nicio importanță că venise noaptea. Cu inimile aprinse, “s-au ridicat chiar atunci și s-au întors la Ierusalim.” Când au ajuns în camera de sus, unde micul grup se încuiase de frica iudeilor, ei au pătruns acolo însoțiți de un musafir nevăzut. Cu bucurie, cu îndoială și sigur cu discuții animate, ei analizau evenimentele zilei, când Isus i-a surprins din nou cu apariția Sa. Ca să le demonstreze că este real, El a făcut lucrurile care confirmă viața și sănătatea omenească. A cerut ceva de mâncare. După ce a terminat de mâncat, a vorbit și celorlalți așa cum vorbise celor doi pe drumul spre Emaus.

Folosind Scriptura, legea lui Moise, profeții și psalmii, El le-a explicat lucrurile privitoare la El. Versetul este clar: “Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24,45). Atunci le-a fost oferit începutul ploii timpurii, când Isus a zis: “Luați Duh Sfânt” (Ioan 20,21.22).

Înțelegerea trebuie să aibă loc înainte ca darul Duhului Sfânt să poată fi oferit. Au petrecut cincizeci de zile în studiu, rugăciune și analizarea ultimilor trei ani. Când discernământul spiritual a venit, și li s-au deschis ochii, cerul a putut să reverse binecuvântarea esențială. Ei erau acum gata să devină un popor “în care toată clădirea bine încheată crește ca să fie un templu sfânt în Domnul; și prin El și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul” (Efeseni 2,21.22).

Pe măsură ce reconstruiau templul adevărului din materialul oferit de Isus, istoria lor profetică ilumina descurajarea și confuzia ultimei perioade. Chiar evenimentele care produsese răscălmășirea și umilirea lor deveneau acum Piatra unghiulară a noii lor credințe. Cu o pătrundere necunoscută până acum, ei se aflau în starea în care cerul putea să se apropie, oferind Duhul Sfânt. “Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde erau ei” (Fapte 2,2). Era ca și cum percepția a străfulgerat mințile lor, iar focul

Topitorului coborâse pe frunțile lor. Toată confuzia s-a vaporizat într-un fel de fuziune, când profeția și înțelegerea s-au întâlnit, iar ce a urmat a fost o explozie: Cincizecimea.

***